

47
48
Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека...

И виждахъ пълчища къмъ чужбина далека,
кой знае отъ каква полъгвани мечта,
отивайки... Дома остана челядта,
во жалби зарадъ тяхъ, денете си проклина.
И гледахъ ги назадъ да идватъ отъ чужбина —
отъ хиледи единъ... Юнашките дела
възпяваха певци — но смръщени чела
не разведряваха хвалбени, дивни песни...
И рядко жъртвенъ чадъ, къмъ глѣбини небесни
на стълпи да се вий, опази моя гледъ. —

Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека...

До моя сепнатъ слухъ достига само ека
отъ мечове. И шомъ да метняхъ погледъ азъ
презъ вихри + облаци, размествани зачасъ,
съзирахъ, настървенъ какъ съ пана на устата,
като на кръвенъ врагъ, се хвърля братъ на брата,
и остро копие ръката на синътъ
насочва въ несвясь къмъ башината грѣдь. 18
и падатъ трупъ на трупъ и въ кървите си тънатъ —
за нѣкакъвъ си богъ, на дървенъ кръстъ разпнатъ...
Въ села и градове се пустошъта всели...

А въ мойте хралупи и пещерни скали
възгъмжаха тъменъ рой пустинници-аскети,
презиращи светътъ, отъ нѣкакви завети
подсторени — за другъ животъ отвѣдъ света,
животъ неподсладенъ еъ световна суета — 19
духовни постници, отъ всичко отчуждени,
и само отъ смъртъта на подвигъ вдѣхновени!

А какъ ги ази, ахъ, обляквахъ съсь приветь! — 11

Летяха векове; менѣтъ се вихренъ редъ
дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека... 18

51
[Ази метъ, а мурдъ имъ бе самъ муръ
приветъ]

